

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 419/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Petrom Kubinom, advokátom, Bottova 2A, Bratislava, proti postupom Úradu inšpekčnej služby, Krajskej prokuratúry v Trnave a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní ČVS: UIS-3/1-OISS-2024, Krajskej prokuratúry v Trnave v konaní sp. zn. 1 Kv 16/24/2200 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní sp. zn. IV/1GPt/505/21/1000 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi vyšetrovateľa a prokurátorov v trestnom konaní, ktorým žiada prikázať zaobchádzať a konať s ním ako s podozrivým podľa § 10 ods. 25 a § 33b Trestného poriadku a ako podozrivému mu umožňovať podľa § 69 ods. 1 Trestného poriadku nazerat' do vyšetrovacieho spisu a robiť si z neho výpisky a poznámky a obstarávať si kópie spisu a jeho častí podľa § 69 ods. 1 Trestného poriadku, a to až do zastavenia alebo iného právoplatného skončenia trestného stíhania v tejto trestnej veci.

II.

2. Uznesením vyšetrovateľa zo 14. apríla 2021 pôvodne pod ČVS: UIS-171/OISZ-2021, teraz pod ČVS: UIS-3/1-OISS-2024, bolo začaté trestné stíhanie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa a zločin marenia spravodlivosti, v ktorom bol sťažovateľ označený ako podozrivý 26. apríla 2021 v úradnom zázname o lustrácii podozrivých osôb a 27. mája 2021 v príkaze okresného súdu na vyhotovovanie zvukových a zvukovo-obrazových záznamov. Ústavnej sťažnosti sťažovateľa proti tomuto príkazu nebolo vyhovené nálezom ústavného súdu z 22. augusta

2024. Okrem toho mal byť sťažovateľ ako podozrivý označený aj v doteraz utajovanom podnete vyšetrovateľky a návrhu prokurátora na vydanie príkazu na vyhotovovanie zvukových a zvukovo-obrazových záznamov. To, že je podozrivý, má vyplývať z uznesení o začatí trestného stíhania z apríla a mája 2021.

3. Sťažovateľ 25. októbra 2024 požiadal o nazretie do vyšetrovacieho spisu, čo vyšetrovateľ Úradu inšpekčnej služby 8. novembra 2024 odmietol s tým, že sťažovateľ aktuálne nie je podozrivý. Sťažovateľ 29. novembra 2024 požiadal o preskúmanie tohto postupu vyšetrovateľa. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave tejto žiadosti 3. februára 2025 nevyhovel. Stotožnil sa s odôvodnením vyšetrovateľa. Sťažovateľ 24. marca 2025 požiadal o preskúmanie tohto postupu prokurátora. Upovedomením prokurátora generálnej prokuratúry zo 6. mája 2025 bolo tejto žiadosti nevyhovené, a to stotožnením sa s predchádzajúcim odôvodnením prokurátora a vyšetrovateľa.

III.

4. Podľa sťažovateľa hoci v trestnej veci nie je nik obvinený, má v nej postavenie podozrivého podľa § 10 ods. 25 a § 33b Trestného poriadku, ktoré nadobudli účinnosť 15. marca 2024. Preto má rovnaké práva ako obvinený, teda aj ústavné práva, ktorých porušenie namieta, a v ich rámci aj právo nazrieť do vyšetrovacieho spisu. Zdôrazňuje, že to, že je podozrivým, bolo uvedené v náleze ústavného súdu z 22. augusta 2024, keďže voči nemu boli realizované informačno-technické prostriedky, ktorými došlo k zásahu do jeho základných práv.

5. Sťažovateľ zdôrazňuje, že podozrivý má právo na obhajobu počas celého trestného konania. Trestné konanie nebolo skončené, a ak nebolo možné dosiahnuť nápravu prostredníctvom prokuratúry, musí existovať možnosť dosiahnuť nápravu porušenia ústavných práv prostredníctvom ústavnej sťažnosti. Preto nie je dôvod odmietnuť ústavnú sťažnosť pre nedostatok právomoci s tým, že v jeho veci bude po podaní obžaloby rozhodovať všeobecný súd. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Kulák proti Slovensku (sťažnosť č. 57748/21). Sťažovateľ porušenie svojich ústavných práv vidí v tom, že vyšetrovateľ a prokurátori mu neodôvodnili, prečo už nie je podozrivý.

6. Podľa sťažovateľa z § 10 ods. 25 a § 33b Trestného poriadku vyplýva, že postavenie podozrivého nezávisí od úvahy orgánov činných v trestnom konaní, ale od objektívnych skutočností. Práva podozrivého sa nadobúdajú podľa § 33b ods. 2 Trestného poriadku prvým úkonom orgánov činných v trestnom konaní vo vzťahu k podozrivému a orgány činné v trestnom konaní môžu procesné postavenie podozrivého ovplyvniť iba tak, že podozrivému vznesú obvinenie. Sťažovateľ uzaviera, že orgány činné v trestnom konaní sa v jeho veci dali do pozície oprávnených rozhodovať o tom, či je podozrivý, hoci voči nemu boli vykonané viaceré úkony. Navyše, tento svoj postup vôbec neodôvodnili a len stroho uviedli, že nespĺňa zákonné znaky podozrivej osoby podľa § 10 ods. 25 Trestného poriadku.

IV.

7. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

8. V čase začatia trestného konania, v ktorom bol sťažovateľ nepochybne označený ako podozrivý, Trestný poriadok neobsahoval žiadnu legálnu definíciu tohto pojmu. Toto označenie bolo bez akéhokoľvek bližšieho vzťahu k ustanoveniam vtedy účinného Trestného poriadku. Až od 15. marca 2024 z § 10 ods. 25 Trestného poriadku vyplýva, že podozrivým je osoba, ktorá nie je obvineným, je však pristihnutá pri trestnom čine, zadržaná pri páchaní trestného činu alebo bezprostredne po ňom alebo zastihnutá na úteku alebo je podľa trestného oznámenia, iného podnetu alebo zistených skutočností podozrivá z trestného činu. Napriek tomu, že Trestný poriadok obsahuje definíciu pojmu podozrivého, na rozdiel od obvineného nemožno dospieť k tomu, akým procesným postupom sa určí, kto je podozrivým. Obvinený svoje procesné postavenie podľa § 33 Trestného poriadku nadobúda vznesením obvinenia, pričom jeho postavenie sa mení v závislosti od rozhodnutí orgánov činných v prípravnom konaní. Vo vzťahu k podozrivému však Trestný poriadok žiadne takéto rozhodnutia nepredpokladá a posúdenie toho, či je niekto podozrivým, závisí od toho, ako túto skutočnosť vníma orgán činný v trestnom konaní. Jednou z možností toho, ako orgán činný v trestnom konaní vyjadrí svoje vnímanie určitej osoby ako podozrivého, sa prejaví v súvislosti s tým, že určitá osoba si uplatní svoje procesné práva podozrivého tak, ako to vyplýva z § 33b Trestného poriadku.

9. Tak tomu bolo aj v prípade sťažovateľa, ktorý svoje presvedčenie o tom, že je podozrivý, prejavil žiadosťou o nazretie do vyšetrovacieho spisu. Na túto žiadosť vyšetrovateľ a následne aj prokurátori reagovali tak, že sťažovateľovi výslovne uviedli, že nie je podozrivý. Z legálnej definície obsiahnutej v § 10 ods. 25 Trestného poriadku možno rozumne vyvodiť len to, že orgány činné v trestnom konaní sú presvedčené, že sťažovateľ nebol pristihnutý pri trestnom čine, zadržaný pri páchaní trestného činu alebo bezprostredne po ňom alebo zastihnutý na úteku. Takéto skutočnosti nevyplývajú nielen z argumentácie sťažovateľa, ale ani z priebehu trestného konania. Predovšetkým je však zrejmé, že do úvahy prichádza len to, že nielen vyšetrovateľ, ale aj prokurátor zo v súčasnosti zistených skutočností dospeli k záveru, že sťažovateľ nie je podozrivý z trestného činu, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie. Hoci táto predstava orgánov činných v trestnom konaní je zrejme iná, ako tomu bolo pri začatí trestného stíhania, môže ísť jedine o následok vývoja trestného konania, ktorý spočíva v zmene zistených skutočností. Z ustanovení Trestného poriadku rovnako ako pri tom, keď orgány činné v trestnom konaní nadobudnú presvedčenie, že zistené skutočnosti odôvodňujú podozrenie zo spáchania trestného činu, ani v situácii, keď orgány činné v trestnom konaní dospejú k opaku, nevyplýva povinnosť orgánov činných v trestnom konaní osobitne tento záver vyjadriť akoukoľvek formalizovanou úvahou vo forme osobitného rozhodnutia.

10. Preto v situácii, keď orgány činné v trestnom konaní dospeli k záveru, že sťažovateľ nie je viac podozrivý, nie je dôvod na to, aby tento záver pôvodne podozrivému sťažovateľovi osobitne vysvetľovali. Neobstojí tak argumentácia sťažovateľa, podľa ktorej ak v namietanej trestnej veci nie je nik obvinený, nemožno pochybovať, že v nej má procesné postavenie podozrivého. Vzhľadom na vyjadrenie vyšetrovateľa a prokurátora je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní nadobudli presvedčenie, že sťažovateľ nie je podozrivý z trestných činov, pre ktoré začalo trestné stíhanie. Na tom nič nemení ani to, že v čase začatia trestného stíhania boli orgány činné v trestnom konaní presvedčené o podozrení, že sťažovateľ sa mohol dopustiť trestných činov, pre ktoré bolo začaté trestného stíhanie. Inak povedané, podozrenie zo spáchania trestného činu nemusí rezultovať len v tom, že podozrivej osobe sa uznesením vznesie obvinenie, ale aj tým, že dôvody na toto

podozrenie v dôsledku zistených skutočností pominú. Na vyjadrenie takéhoto záveru Trestný poriadok nepredpokladá to, že orgány činné v trestnom konaní pôvodne podozrivému odôvodnia svoju úvahu o rozplynutí sa podozrenia zo spáchania trestných činov. Preto porušenie ústavných práva sťažovateľa nemožno vyvodit' z toho, že vyšetrovateľ a prokurátor svoj záver o tom, že nie je podozrivý, bližšie neodôvodnili.

11. Možno so sťažovateľom súhlasiť, že z § 10 ods. 25 a § 33b Trestného poriadku vyplýva, že procesné postavenie podozrivého nezávisí od úvahy orgánov činných v trestnom konaní, ale od objektívnych skutočností. Posúdenie týchto objektívnych skutočností je však na úvahe orgánov činných v trestnom konaní, ktoré musia odôvodniť len svoju úvahu, ktorá by smerovala k tomu, že podozrivému sa vznesie obvinenie alebo sa voči podozrivému vykoná úkon zasahujúci do jeho základných práv. Nie je však žiaden ústavnoprávny dôvod na to, aby orgány činné v trestnom konaní osobitne odôvodňovali svoju úvahu o tom, že pôvodne podozrivého po zistení ďalších skutočností už nemožno spájať s vecou, pre ktorú bolo začaté trestné stíhanie. Na tom nič nemení ani to, že v skoršej fáze trestného konania orgány činné v trestnom konaní sťažovateľa mohli vnímať ako podozrivého a toto podozrenie viedlo k udržateľným zásahom do jeho ústavných práv. Proti týmto zásahom sa sťažovateľ mohol brániť, a práve preto bola vecne posúdená jeho ústavná sťažnosť, ktorou namietal porušenie svojich ústavných práv príkazom súdu na vyhotovovanie zvukových a zvukovo-obrazových záznamov.

12. Sťažovateľ v súčasnom štádiu konania nemá postavenie obvineného a ani podozrivého. To vylučuje, že by nenahliadnutím do vyšetrovacieho spisu boli porušené jeho ústavné práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru. Záver o tom, že sťažovateľ nie je podozrivým, vyšetrovateľ a zložky prokuratúry formulovali v zákonom predpokladanom procese v súvislosti so žiadosťou sťažovateľa o nahliadnutiu do vyšetrovacieho spisu. Hoci tento záver osobitne neodôvodnili, potreba odôvodnenie takéhoto záveru nevyplýva z ustanovení Trestného poriadku. To vylučuje, že by postupom orgánov činných v trestnom konaní mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu